

getrouwd zijn is de hemel niet

Getroemd
zijn is de
hemel
riep

lekker luchtig huwelijksboek

Annemarie van
Heijningen-Stenbergen

ISBN 978 90 239 5175 9

ISBN e-book 978 90 239 5176 6

Boekverzorging: Flashworks^{nl} - Kampen

Illustraties: Willeke Brouwer

Foto p. 12 Harm Prins

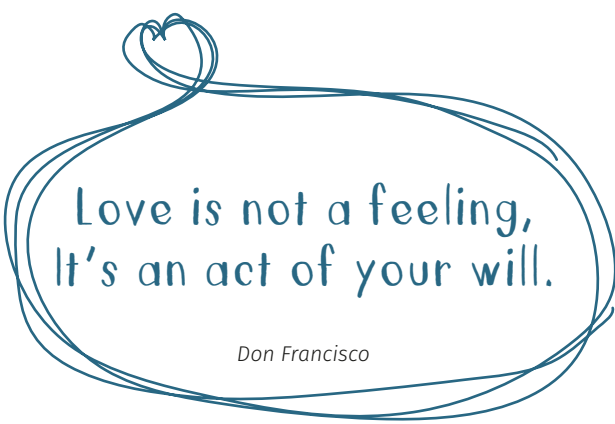
Foto p. 110 Charlotte Polman (Maple & Mill Photography)

Foto achterplat: Dik Nicolai

© 2017 Uitgeverij Boekencentrum, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijboekencentrum.nl

Love is not a feeling,
It's an act of your will.

Don Francisco

Dit boek draag ik op
aan hem die ik ooit publiekelijk
my second love heb genoemd:
Kees van der Staij,
en aan zijn vrouw,
Marlies van der Staij-van Ree.

Omdat Kees zich
een dapper voorvechter heeft getoond
van de huwelijkse trouw.
En omdat Marlies hem van harte
steunt bij zijn werk.

Voor wie is dit boek?

Dit boek is geschreven voor alle echtparen en echtparen-in-spe, die een of meerdere van de volgende zinnen zonder aarzelen kunnen aanvinken:

- Getrouwd zijn is naast fantastisch ook behoorlijk ingewikkeld.
- We zijn zojuist van start gegaan, maar hoe gaat het straks als de roze wolk plaatsmaakt voor het echte leven?
- Stiekem vragen we ons af of we beter niet hadden kunnen trouwen.
- We zijn door de jaren heen allebei veranderd; passen we nog wel bij elkaar?
- We gaan steeds meer ieder onze eigen weg.
- Een huwelijk is hard werken; het gaat gek genoeg niet vanzelf goed, wel vanzelf verkeerd.
- Soms voel ik geen liefde meer.
- We willen graag investeren in onze relatie, maar werk en gezin lijken onze tijd volledig op te slokken.

En meer van dit soort dingen.

Stiekem hier en daar wat aangekruist? Geen zorgen. Waar een wil is, is een weg.*

Je kunt van heel ver komen en toch weer heel ver komen. (Bron: dit boek)

* Waar een wil is, is een weg – meestal. Soms is er een ijzersterke wil, maar een opgebroken weg. Bepaalde (psychiatrische) problemen zijn te groot voor onze wil, te zwaar voor onze smalle schouders. Dan blijkt de weg uiteindelijk toch dood te lopen. Als dit bij jou het geval is, dan bied ik je mijn stevigste hug, maar niet de boodschap van dit boek. Leg het weg en koop iets anders. God zegene je met alles wat je nodig hebt.

Huwelijk

Het woord 'huwelijk' is, op de keeper beschouwd, een intrigerend woord.

Enerzijds klinkt het vanwege die 'h' als een vermoeide zucht: hhuwelijk. Hebben we alles gehad, krijgen we dat nog.

Anderzijds heeft het de klank van een adembenemend mysterie: hhuwelijk. Zodanig boeiend, dat je het uitspreekt als een halve fluistering.

Dubbelzijdig dus.

Een verduiveld lastig verbond. Hels kabaal van tijd tot tijd. Met – God zij dank – een hemels tintje.

er is wel wat
anders aan je

BALKONSCÈNE

Sprookjes zijn sprookjes
en prinsen bestaan niet.

De realiteit is
al dynamisch genoeg.

Van vonken en vlinders,
tot scherven en splinters.

Van zoeken en tasten
naar de hand van die ene.

Verzoenende lippen
die woorden versmoren -
waar verwijdering wijkt
bij voortschrijdend inzicht.

Gestadige groei.
Genadige trouw.

8 juni 2015

De foto waarmee dit boek begon

Zo'n kekke *loveshoot* kreeg ik hem niet in de maag gesplitst, maar even tien minuutjes met de overbuurman moest kunnen. Vond ik. Ik had daarvoor sterke argumenten:

- ♥ de overbuurman kon fotograferen (niet zo'n beetje halfhalf, maar echt goed);
- ♥ de overbuurman ging binnen een maand verhuizen;
- ♥ we zouden altijd nog zo'n balkonscène doen (weet je nog, Mies, net als Max en Alex);
- ♥ we waren vijftien jaar samen;
- ♥ hij was jarig die dag.

Goed, het kwam erop neer dat hij geen keus had. Buurman erbij gevraagd. Manlief naar boven gesleept.

Jammer dat de foto niet in kleur is afgedrukt. Alles klopt. De bloemetjesgordijnen bij de bloemetjesjurk. De rieten mand op het balkon. De toewijding, de omarming en de kus. Een foto liegt niet.

Een foto liegt niet. Ik zag dat Michel voor de zoveelste keer met zijn riem een lusje had overgeslagen (irritant, irritant, irritant). Bij de kus krampte de lach om zijn kaken. Om de idiote schijnvertoning. Om de fotograaf, die hem aanmoedigde mij in mijn kont te knijpen. Om het feit dat hij poseren haat en er opnieuw in was getrapt. En om de luid toeterende auto, waardoor hij mij weliswaar zoende, maar tegelijk ongemakkelijk naar de weg gluurde: 'Zijn we zó zichtbaar voor langsrijdend verkeer?'

Ik plaatste de foto op Facebook. Het begon *likes* en reacties te regenen. 'Romantisch plaatje.' 'Wauw, wat een liefde.' 'Het geluk spat er van af.' Slechts een enkele stoutmoedige insider gooide roet in het eten met een spitsvondig: 'Tussen kunst en kitsch.' En: 'Is Michel toch weer overstag gegaan?'

De foto scoorde. Het stukje tekst ernaast aanzienlijk minder. Een zoet plaatje is prettig consumeren. Plezieriger dan lezen over heisa en gedoe. Terwijl gedoe toch precies datgene is wat het getrouwde leven soms kan zijn.

'Balkonscène': onze relatie samengevat in een kleine vijftig woorden, ons verbond in een notendop. Scènes maken (al of niet op een balkon). Woorden krijgen. Elkaar verliezen in de chaos van de dag. Van sprookje naar ontgoocheling. Maar ook van ontgoocheling naar wonder. Want wat gebeurt er als je domweg in het pikkedonker koppig naar elkaar blijft tasten? Als je stomweg weigert te ontsnappen richting nooduitgang? Je veegt van de weeromstuit de scherven bij elkaar. Onder de splinters herontdek je het verbond. Volharding wordt geboren. Je leert inzien dat de zoeker zeker vinden zal. Dat groei genade is. En dat je ruzies in de kiem kunt smoren met een kus.